

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὰ δύο πὸ ἀξιόλογα συμβάντα στὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνδρὸς εἶνε ὅταν πασατεῖν τὸ ἐπάνω χεῖλι του καὶ νοιώθει νὰ φριτρώουν ἡ πρῶτες τρίχες τοῦ μουστακιῦ του καὶ ὅταν πασατεῖν τὸ κεφάλι του καὶ νοιώθει νὰ πέφτουν ἡ τελευταῖες τρίχες τῶν μαλλίων του !..

Κάποτε, μὰ θνελλώδη νύχτα, ἡ γυναῖκα ἐνὸς Ἰσπανοῦ ξύπνησε τὸν ἀνδρα της καὶ τὸν παρακάλεσε ν' ἀρχίσῃ νὰ ροχαλιζῇ, γιατί.....φοδῶταν ν' ἀκούῃ τοὺς κεραυνούς !..

"Ένας μεθυσμένος Ἀγγλος ναυτικός, τριγυρίζοντας στους δρόμους καὶ νομίζοντας ὅτι ἡ πόλις στοιγιοῦρζει γύρω του, ἔπεσε ἐπιτέλους σ' ἕνα παγκάκι, καὶ ἔκει τὸν πήρε ὁ ὕπνος. Ὅταν ξύπνησε, εἶχε σκοτεινιάσει καὶ φριλόρηζε. Ἦ ἀντάγεια ὅμως τῶν φῶτων πάνω στὴν ἀσφαλτο προξένησε στὶς ταραγμένους αὐθόρως του τὴν ἐντύπωση νεροῦ.

—Διάβολε !.. Ξερῶνασε. Θάλασσα !..

Κι' ἀπὸ φόβο μήπως πνιγῇ, πήρε φόρα καὶ ἔπεσε πάνω στὴν ἀσφαλτο, γιὰ ν' ἀρχίσῃ...νὰ κολιμπιάσῃ !.. Χτύπησε ὅμως ἄσχημα καὶ στριζόμενος στὰ πόδια του, ψάθισε κατάπληκτος :

—Εὐτυχῶς, ἡ θάλασσα πάγωσε !..

Σοφὴ συμβουλὴ ἡ : "Ένα κορίτσι πρέπει πάντα νὰ παντρεύεται στὴν ἡλικία ποὺ θὰ...τὸ ζητήσουν.

Ὁ Ξενοδόχος.—Τὸ δωμάτιο αὐτὸ στοιχίζει λίγο ἀκριβά, γιατί ἔχει καλὴ θέα.

Ὁ Πελάτης.—Κι' ἂν σὰς ὑποσχεθῶ ὅτι δὲν θὰ κινιτάξω διόλου ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο ;...

Στὸ πάγκο.
Ἦ γεροντοκόρη.—Αὐτὸς ἔκει ὁ ἀνθρώπος μ' ἐνοχλεῖ...
Ὁ πῶλις μαν.—Πῶς εἶνε δυνατόν ! Ἐγὼ δὲν βλέπω νὰ σὰς κινιτάξῃ καθόλου...
Ἦ γεροντοκόρη.—Ακριβῶς γι' αὐτὸ μ' ἐνοχλεῖ !..

Μεταξὺ φιλενάδων :
—Συναντήσετε πολλὲς δυσκολίες, ὥσπου νὰ μάθετε νὰ τραγουδάτε τόσο ωραία ;
—Πάμπωλες ! Ἰδίως μὲ τοὺς γείτονες !..

στῶν. Αὐτὸ φανόταν καθαρὰ ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τους. Ὅστόσο, δὲν με κακοποίησαν ἀμέσως. Με κλείωσαν μόνο σ' ἕνα δωμάτιο μ' ἐξηφανίσθησαν. Πέρασαν διὸ δολοφονεῖ ὡς θανάσιμος ἀγωνίας. Τί ἐπρόκειτο νὰ μοὺ κάνουν ; Ἄραγε θὰ ἔβγαζαν ζωντανὴ ἀπὸ τὰ χεῖρα τους ; Σαφινὰ ἀκούστηκαν βήματα στὸ διπλαῖο δωμάτιο καὶ κάποιος ἔκλειδωσε τὴν πόρτα μου. Μαζεύτηκα σὲ μὰ γωνιά, ἔτοιμη νὰ ἐπιτεθῶ μ' ὀλη μου τὴ δύναμη στὸν κακοποιὸ ποὺ θὰ μὲ πλησίαζε. Μόλις ὁ μὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα, ἔβγαλα μὰ φωνὴ ἐκπληξέως. Ἐβγα δὴ στὸ ἀνοιγμὰ της τὸν Μπόμπ Ντέιραλ, τὸν καλύτερο φίλο μου, ποὺ ἦταν γνωστός γιὰ τὶς ἐκκεντροκινήτες του. Ἦταν ἡ σωτηρία μου. Ριζιχτα κατατρομαγμένη στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἄς φῶνουμε γρήγορα, τοῦ φώναξα βιαστικά, μὴ ξανάρθουν οἱ κακοποιοί.

—Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ γελᾷ ἀπὸ τὴν καρδιά του.

—Ποιοὶ κακοποιοί ; μὲ ῥώτησε.

—Ἐκεῖνος ποὺ μ' ἔκλεισαν ἐδώμεσα, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

—Μ' αὐτὸ εἶνε τὸ σπίτι μου, μοὺ εἶπε ὁ Ντέιραλ, μὲ τὸ ἀθώτερο ἕφος τοῦ κόσμου. Ὅσο γιὰ τοὺς κλητάζαζ σὺν, εἶνε τρεῖς ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους μου, ποὺ σ' ἀγαποῦν κι' αὐτοὶ σὰν καὶ μένα. Ἐλα νὰ στοῖς ἀναστήσω. Θιμάσαι ; Μόνη σου κάποτε μοὺ εἶχες πῆ ὅτι σ' ἀρέσκει ἡ περιπέτεια, καί, καθὼς βλέπεις, ἔσπευσα νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμία σου.

Ἦ ἀλήθεια εἶνε ὅτι πράγματι τρελλαίνομαι γιὰ τὶς περιπέτειες. Κι' ἂν σήμερα ὁ Μπόμπ εἶνε ὁ καλύτερος φίλος μου, αὐτὸ τὸ ὀφείλει στὸ ὅτι πάντα βρίσκει κάτι γιὰ νὰ μὲ διασκεδάσει.

Ἄπ' αὐτὰ ποὺ σὰς ἀνέφερα λοιπὸν μπορεῖτε, ἐποθέτω, νὰ καταλάθετε τὸ χαρακτηρισμὸν. Ἐγὼ διολογῶ ὅτι τὸ μόνο ποὺ μ' ἀρέσει στὴ ζωὴ εἶνε ἡ περιπέτεια, ὁ ἔρωτας, τὰ σπῶρ κι' ἡ εὐθυμία συντρομιές. Μὰ προσέχω τὶς γνωριμιές μου, γιατί στενοχωροῦμαι μὲ τὴν παραμορφὴ ἀδικασίας. Εὐτυχῶς ποὺ ἔξω τὸν τρόπο νὰ τοὺς κάνω νὰ μὲ σέβωνται. Γι' αὐτὸ κίλας στὸ Χόλλυγουντ μ' ἀγαποῦν καὶ μὲ θεωροῦν ὡς τὴν πῶ ἐπίτορπῆς βεντέτα τοῦ Ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου.

Κι' ἀλήθεια, ἡ Μὰτζ Ἦθνας εἶνε ἀπὸ τὶς λίγες γήσοτες, ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ ἐνοχλήσουν μὲ τὶς ἔξουσιοδοτήσεις τους οἱ διάφοροι γιοιοὶ τῶν πλουσίων Γιὰγκηδων. Ξέρουν, ἄλλωστε, ὅτι θὰ χάσουν ἄδικα τὸν κόπο τους, γιατί ἡ ὁμορφὴ βεντέτα διαλέγει μόνη της τοὺς φίλους της, οἱ ὅποιοι κυριολεκτικῶς τὴν λατρεύουν. **ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ**

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

(Μετάφρασις ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ)

I

Γιατί τὸ αἷμα μου βράζει κι' ἀφρίζει ;
Γιατ' εἶνε ἡ καρδιά μου ἀναμμένη ;
Κακὴ φωτιά τὸ αἷμα μου φλογίζει,
κακὴ φωτιά στὰ στήθια μου χυμένη.
Καίει τὸ αἷμα μου φωτιά καὶ λαύρα,
γιατ' εἶδα ἕνα ὄνειρο φριχτό...
Τῆς νύχτας τὸ παιδί μὲ φτερά μαύρα,
μὲ πήρε ἀπὸ τὸν ὕπνο πεταχτό.
Μ' ἔφερε σ' ἕνα σπίτι φωτισμένο,
γεμάτο ἀπὸ φωνὴ καὶ μουσικὴ.
Λαμπάδα ἐδῶ... ἔκει κερὶ ἀναμμένο...
Μ' ἔσπρωξ', ἐμπρός, καὶ μπήκα μὲσα 'κεῖ.
Γάμου τραπέζι εἶνε στρωμένο ἐδῶ,
καὶ κάθονται τριγύρω οἱ συμπεθέροι.
Κι' οἱ νηόνυφοι ! Κυτάζω τὶ νὰ ἰδῶ ;
Ἦ νύφη...ἦταν τὸ χρυσοὸ μου ταῖρι !
Τὸ ταῖρι μου ! Ὅλη ὁμορφιά καὶ κάλλη !
κι' ἦταν γαμπρός κοντὰ της ἕνας ξένος !
Σ τῆς νύφης τὸ σκαμνὶ ἀγάλι - γάλι,
πήγα καὶ στάθηκα βουδός... σέβυσμένος.
Παίζει ἡ μουσικὴ, κι' ἐγὼ σοπαῖνο.
—Ἄχ ! τί τραβοῦσε ἡ καρδιά μου ἔξω !
Τῆς νύφης εἶν' τὸ μάτι λιγωμένο,
τῆς σφιγγεῖ ὁ γαμπρός κρυφὰ τὸ χέρι.
Κερνὰ ὁ γαμπρός κρασί καὶ ξεχειλὰ...
Καὶ πίνει αὐτός, καὶ εἰς τὴ νύφη δίνει.
Καὶ πίνει ἡ νύφη, καὶ χαμογελά,
καὶ πίνει... τὸ δικὸ μου αἷμα πίνει !
Δίνει κι' αὐτὴ μὲ τὸ λευκὸ τῆς χέρι
κόκκινο μῆλο στὸν καινούριο φίλο.
Τὸ κόφτει αὐτὸς στὴ μέση μὲ μαχαίρι...
Ἄχ ! ἡ καρδιά μου ἦτανε τὸ μῆλο !
Μιλοῦν γλυκά, μὲ μάτια λιγωμένα...
Τὴν ἀγκαλιάζει αὐτὸς καὶ τῆς μιλεῖ.
Φιλεῖ τὰ μάγουλά της τ' ἀναμμένα,
κι' ἔμένα χάρος κρῦος μὲ φιλεῖ.
Στὸ στόμα μου ἡ γλώσσά μου κολλάει,
μὰ λέξι νὰ προφέρω δὲν μπορῶ...
Κι' ἔξασφα ὁ χορὸς τῶν ἀρχόνων,
κι' οἱ νηόνυφοι τραβοῦνε τὸ χορὸ.
Στέχω βουδός καὶ ἡ καρδιά μου κλαίει.
Καὶ ὁ χορὸς ἀνάφει καὶ κορώνει.
Σκυφτεῖ ὁ γαμπρός στ' αὐτὴ, κατὶ τῆς λέει,
καὶ κοκκινίζει αὐτὴ — καὶ δὲ θυμῶς !

II

Μαζὺ χορεύουν ἡ Μαριὰ κι' ὁ Γιάννης,
κι' ἀπ' τὴ χαρὰ ἡ καρδιά τους πασοταρεῖ.
Βουδός ὁ Πέτρος... Λόγο δὲν τοῦ βγάνεις,
στέκει ἀντικρῦ, χλωμὸς σάν τὸ κερὶ.
Εἶνε οἱ δύο τους ἀρραβωνιασμένοι,
εἶνε κι' οἱ δύο ντυμένοι στὰ χρυσά.
Μὲ τὰ καθημερνὰ του ὁ Πέτρος μένει,
κι' ὄλο τὰ νύχια του ξερομασσά.
Κυτάζει λυπημένος τὸ ζευγάρι,
καὶ λέει μὲ τὸ στόμα του κλειστό :
"Ἄχ, φύλαξέ με, ἡ τρέλλα μὴ μὲ πάρη.
Θεὸ μου, φύλαξε μὴν κολαστῶ.
Δὲν ξέρω μὲσ' στὰ στήθια τί μὲ καίει,
τὶ φλόγα ἔχω μέσα μου κακὴ.
Κι' ὅπου σταθῶ, φεῦγ' ἀπὸ κεῖ, μοὺ λέει.
Κι' ὅπου γυρίσω, φεῦγα κι' ἀπὸ κεῖ.
Ὅλο κοντὰ της, τῆς Μαριὰς, μὲ σπρώχνει,
σάν νὰ μποροῦσε νὰ τὴ σῶση αὐτὴ.
Πῶω κοντὰ... τὸ μάτι της μὲ διαχέει.
Κι' ἂν δὲν μὲ διώξη, ἄχ, δὲ μὲ κρατεῖ !
Εἰς τοῦ βουνοῦ τὴ ράχη ἀνεβαῖνο'
ἔκει δὲν εἶνε ἄλλος νὰ μὲ ἰδῇ.
Μονάχος εἶμ' ἔκει... μονάχος μένω,
καὶ κλαῖω, κλαῖω... σὰ μωρὸ παιδί.
Ἄρνα περνάει ὁ Πέτρος ἀπ' τὸ δρόμο,
σκυμμένος, κίτρινος σάν τὸ φλωρί.
Τὸν βλέπουν οἱ διαβάτες καὶ εἶ τὸόμο
στέκει καθέννας τους καὶ τὸν θεωρεῖ.
Καὶ λένε ἡ κοπελλοῦδες μουσικά :
Καλέ, αὐτὸς ἀπὸ τὸν τάφο βγαίνει ;
Ὅχι, κορίτσια μου, πονετικά,
δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸν τάφο... Τώρα μπαίνει !
Ἐγασθε τὴν ἀνάπη του ὁ φτωχός,
καὶ διάλεξε τὸν τάφο κατοικία.
Νὰ πῆσῃ, νὰ πλαγιάσῃ μοναχός,
ὥσπου νάρθῃ δευτέρα παρουσία.